

повече с тезата си, че: “популяризацията на изкуството”, “демократизирането му” - “то е неговото унижение”, Славейков оскандалява образа на Яворов като социален поет, закрепен в съзнанието на читатели и критика. Снизходително уточнява, че става дума за “преходно нещо”, “последно ехо от преживени младежки увлечения”. В текстовата стратегия на манифест на нова естетика Славейков подменя аргументите си с острота на тона и безпардонност на езика. Но в перспективата на тази непопулярна естетика очертава образа на един друг Яворов - поет на “декадентски изисканата форма”, автор “на цял ред малки стихотворения, в които под булото на символа са изразени лични настроения”.

Веднага “Мисъл” подема идеята за новото поетическо лице на Яворов. А. Протич търси генеалогията на модерното съзнание в раздвоя на литературната личност Яворов, в която се срещат “могъщен индивидуален дух” и “символизиране на природата, в което поетът се обезличава и изчезва свършено”. “Именно този индивидуализъм трябва да се счита за край на старата и същевременно за начало на нова фаза в развитието на младия поет” - обявява Протич (“П.К.Яворов. Характеристика”, сп.”Мисъл”, г.ХІV, 1904, кн.6).

В кн.8 от същата година на същото издание Б.Ангелов поставя въпроса за това как самият Яворов разпознава себе си: “Другаде той повече познава себе си, отколкото във всички ония произведения, които създадоха славата му и които го представиха пред нашия тесен свят под фигурата на поет на робската тъга...Под този вид той не се познава...”. “Такъв ли е г-н Яворов?” - пита Б.Ангелов. Но ако днешният читател на тогавашни рецензии се сети, че Б.А. е автор и на критическа оценка за “Стихотворения” (1901), би си спомнил, че в нея той като да знае кой е Яворов. Възможно ли е да го е забравил през тези три години, докато излезе книгата с предговора на Славейков, дал нова посока на четенето на Яворов. В това време самият Яворов почти не пише стихове, увлечен в македонското дело.

И така - какъв е Яворов? Въпросът сякаш застава пред всички. Славейков пръв е подсказал отговора: “Поезията на Яворов е т а й н а.” “В нея - продължава в същия дух Б.Ангелов - той изнася загадката на своята безотрадната съдба.” “З а г а д к а” нарича